

kulturo ter tako ubijajo nje narodni, hrvatski značaj.“ To stališče sme biti stališče ene struje in mora biti eden izmed kulturnih principov vsega naroda, vsemu narodu zavladati pa ne sme, pa tudi ne more. O prvem letošnjem zvezku naglašam odločno, da sestavki, kakor je pismo „Grete“ „Miciki“ (str. 7.–8), nadalje „Pustolovine jednog hrvatskog purana“ (str. 23. sl.), ne spadajo v list, ki hoče gojiti kakršnokoli kulturo, že radi jezika ne, ki spominja na karnevalska jutra, ko ljudje ne vedo, kateri jezik da še govore.

Dr. Fr. Ilešič.

Poesia. Rassegna internazionale diretta da E. T. Marinetti. Milano. Redazione Via Senato 2. — V majski številki lanskega leta je priobčila ta odlična laška revija pod naslovom „Poesie slovene“ tudi tri slovenske pesmi v laškem prevodu, in sicer Murnovo „Urok“ (Incantesimo), Zupančičevo „Meni se hoče“ in Prešernovo „Zvezdogledom“ (Agli astrologhi).

Krytyka. Ta v Krakovu izhajajoči literarno-socijalni mesečnik se je ob novem letu znatno povečal in je sedaj razdeljen na dva popolnoma ločena dela: politični in literarni. V drugem ima kot sotrudnike najznamenitejše poljske pesnike in pisatelje, ponajveč pa je posvečen ta del literarno-estetični kritiki in „listom“, ki so se po novem letu izpopolnili z listi iz vseh slovanskih slovstev. Ker pa je slovansko vprašanje tudi za Poljake postalo aktualno in se ne more več molče prezreti, mu posveča „Krytyka“ tudi v svojem političnem delu precej prostora. Sicer je stališče, na katerem stoji v tem oziru, zelo enostransko, a vendar je že fakt, da se mora poljsko politično glasilo pečati s slovanskim vprašanjem, znak časa, znak, da se tudi na Poljskem v tem oziru svita. Prvi prispevek s slovanskih tal je bil v januarski številki članek drja. Tad. Stan. Grabowskega o „Aneksiji Bosne ter Srbih in Hrvatih.“

Splošni pregled.

Prešernov mrtvaški list. Med starimi listinami pokojnega sorodnika sem našel menda edini še ohranjeni izvod mrtvaškega lista Prešernovega. Tiskan je na preprost, mehak papir običajne široke oblike. Besedilo obroblja ozek črn okvir, zgoraj okrašen s sarkofagom; ob vsaki strani stoje ob njem pod cipresami žalujoča žena z žaro. Velika kamenita rakev je ozaljšana s križem s krilato uro na pesek, z ugaslo plamenico in dr. Besedilo pa slove:

„Slovenskimu društvu v Ljubljani je dal gospod vodja narodske straže v **Krajnji** žalostni prigodek na znanje, | de je naš slavni pésnik gospod

FRANCE PREŠERIN,

dohtar pravice in c. k. pravdosrednik v **Krajnji**, 8. dan tega mesca ob osmih dopoldne, po dolgi bolezni in | previden s smèrtnimi zakramenti umerl.

Pogreb bo v **saboto**, 10. dan tega mesca, ob **desetih** dopoldne.

Slavnimu možu poslednjo čast skazati, povabi slovensko društvo prijatle in znance rajnciga, vse ude slo- | venskiga društva, in sploh vse domorodce, naj pridejo v saboto v **Krajnj** k pogrèbu.

V *Ljubljani* 8. dan svečana 1849.

Natisnil *Jožef Blaznik*.

Rado Murnik.

Naznanilo. Ker se je pisatelj povesti „Sam“ odločil, da nje drugo polovico predela, začnemo priobčevati nadaljevanje šele v majski številki.

Popravek. V 2. letošnji številki, stran 122., vrsta 22. odzgoraj, čitaj „s capljajočimi anapesti“ namesto „s capljajočimi verzi“ in na isti strani, vrsta 23., čitaj „Pač pa“ namesto „Istotako“.

Listnica uredništva. Gosp. Levin. Vsekakor se Vaše pesmi odlikujejo od mnogih mnogih, ki jih nam pošiljajo. Vendar pozna se jim, da je njih duševni oče še mlad. Stremite resno za ciljem, a ne silite prehitro na dan s svojimi proizvodi! — Gosp. O. G. Gorica. Tudi Vam veljajo ravnokar napisane vrstice. Zadnja naša hvala Vas je izpodbudila, da ste nam poslali to pot sonet. Tudi ta sonet nas utrjuje v sodbi, ki smo jo izrekli zadnjič. A tiste malenkosti . . . včasih je najteže, iznebiti se takih malenkosti! Tu je treba rahločutnosti! Nekateri verz se Vam, kar se tiče pesniškega naziranja in izražanja, čudovito posreči, a zatem se prikaže kaj manj uspelega. Priporočali bi Vam tudi, da na originalnost in čistost rim malo bolj gledate. „Odklonila — pila — izrazila“, takih rim ne vidimo radi, zlasti ne v sonetu. In takih stvari je še več! Le potrpljenje torej! — Gosp. A. St. v K.

„Ljubica moja, ti trtica si,
a jaz — no jaz tvoj sem količek!“

Vam in mogoče še komu se bo zdelo, da je to zelo ljubko povedano, tem bolj, ker se na besedo „količek“ potem kaj dobro ujema beseda „hudiček“, ali drugim se bo videlo to nemara neokusno. Kakor smo Vam že mnogokrat rekli: ste poet, ali estetičnega čuta Vam često nedostaje. Enkrat pridete v tem pogledu že sami na pravo! — Gosp. R. Dušan. Vaša črtica ni pisana slabo. Ko bi ne bil „Zvon“ tako zelo založen z drobnimi stvarmi, natisnili bi jo, seveda nekoliko izpremenjeno. Morda Vam jo vzamejo drugje! — Gosp. M. Pr. v Ljubljani. Vaše pesmi bi za življenje radi priobčili, ker smo prepričani, da bi se „Zvonovi“ naročniki ob njih izvrstno zabavali. Žal, da se te vrste zabava ne strinja prav z nalogo „Zvonovo“. A da zve svet, kak poet se mu je rodil, in da napravimo veselje Vam, naj natisnemo naslednje stihe:

„Veliki krik, pretresajoč nebesa,
se zbira v moji duši. In zadaje
vsem sfingam smrt, razrešujoč čudesa
mi misel, ki nadevlje krila, solnčnost
zakriti hoče, jadrno vstajaje.
In duh želi zazreti se v brezkončnost“.

Kaj je Dante proti Vam! — G. L. Z. Konec Vaše pesmi se glasi:

„In hrast so izkopali
in ga odnesli daleč proč,
Bršljan so pa pustili,
da je padel brez opore
in zlomil se
in se suši — — —“

Ti ubogi hrast, a še ubožnejši bršljan! —